

erkjendt, at det Indbegreb af Udgifter, som Loven af 12te April 1877 forsaavidt hjemler, var det forsvareligt at afholde, saa skønner jeg ikke rettere, end at man fra dette Synspunkt maa sige, at den allerede engang har tilkjendegivet det Samme, som vi tilkjendegive nu, nemlig at vi ikke finde Anledning til at gjøre Ansvar gjældende mod Ministeriet i Anledning af, at det har afholdt de Udgifter, som stemme baade med Loven af 12te April 1877 og med Loven af 8de November 1877. Særligt mener ogsaa jeg, at vi foreløbig skulle lade hele dette Rets spørgsmål om Hjemlen ligge. Det rette Tidspunkt til at gjøre dette gjældende havde været, dengang Loven blev forelagt i Folkethinget. Da kunde det andet Thing have taget under Overveelse, om der virkelig foreligger det Grundlovsbrud, som Mindretallet paastaar, og have truffet de i den Anledning fornødne Skridt, men det andet Thing indskrænkede sig dengang til at forkaste Loven. Der er i den Anledning en Bemærkning, jeg maa gjøre med Hensyn til, hvad der er anført i Skrivelsen fra de Herrer Statsrevisorer, som ere valgte af det andet Thing. Der staar nemlig, at Loven ved at forkastes er bleven kjendt ugyldig, men det er en Ukorrektthed. Der er ikke noget Thing, der ja ikke Rigsdagen kan kjende en Lov ugyldig. Den kan ganske vist forkaste den, det vil sige erklære, at den ikke skal have Gyldighed for Fremtiden, men den Gyldighed, Loven har havt, kan ingen Forkastelse af noget Thing berøve den. Naar man altsaa af Hensyn til denne Forkastelse og denne Kjenden ugyldig, som derved skulde være sket, har ment, at den foreløbige Lov ikke kunde afgive det fornødne Grundlag for Udgifternes Afholdelse, saa mener jeg, at man maa benegte Rigtigheden deraf, ligesom jeg ogsaa maa udtale mig imod, hvad der iøvrigt af Revisorerne er anført i Henseende til de Grunde, som skulde hjemle den foreløbige Bevillingslovs Ugyldighed. Men dette Spørgsmaal anser jeg for mit Vedkommende for udbatteret. Jeg har tidligere saaledes gjort Rede derfor, at jeg ikke skal komme tilbage dertil.

Der er derimod et andet Punkt, som jeg mener bør fremhæves, fordi det ikke er fremhævet i Udvalgets Betænkning, nemlig den Maade, hvorpaa de Herrer Revisorer, som ere valgte af det andet Thing, have udført deres Svær. Det forekommer mig ikke ganske at stemme med den Forpligtelse, som Grundloven og deres Instrux paalægger dem. Derefter skulle de jævnsøre Regnskabet med Finantsloven og Tillægsbevillingsloven. Nu fandtes der for Finantsaaret 1877—78 ikke nogen Finantslov. Det er jo, som bekendt, en Praxis, at man har fortolket Grundloven paa den lave Maade, som det er blevet sagt i det andet Thing, at man i Stedet for de aarlige Finantslove, som vi efter Grundlovens Bud skulle have, kunne nøies med en Slags maanedlige Kvartals Finantslove. Det er i det Hele taget en mærkelig Fortolkning,

disse Paragrafer undergives. Tilsyneladende løstes de til Skyerne, og undertiden læses Grundloven, som om kun de stode deri, men til Gjengæld tillader man sig at fortolke dem paa en saadan Maade, at deres Betydning for en væsentlig Del er bleven bortkaffoteret, hvilket har ført til, at vi i et helt Finantsaar 1877—78 har kunnet leve uden nogen rigtig Finantslov, i Henhold til en Slags Kvartals Finantslove. En Følge af denne Tilstand er naturligvis, at de Herrer Statsrevisorer i Stedet for at jævnsøre Finantsloven med Statsregnskabet, maa have den Forpligtelse at jævnsøre disse, det hele Indbegreb af Bevillingslove, med Statsregnskabet. Men naar man nu undersøger de Paragrafer, som ere reviderede af d'Hr. Revisorer i det andet Thing, vil man finde, at det ikke er sket nogetsteds. Ikke paa noget Sted foreligger der Jævnførelse mellem Bevillingslovene — naar jeg undtager Tillægsbevillingsloven — og Statsregnskabet. Naar man saa undersøger den Grund, i Henhold til hvilken det er sket, vil det ses, at de have ment, at den ene af disse Bevillingslove ikke var gyldig, og at man saa i Henhold dertil har undladt ganske at jævnsøre med nogen Bevillingslov. Jeg vil nu paa ingen Maade bekræfte Statsrevisorerenes Ret til at skønne over de paaberaabte Loves Gyldighed, i Henhold til hvilke Statsregnskabet er aflagt. Jeg vil anerkjende, at det er baade Ret og Pligt for dem, forsaavidt de mene, at nogen af Udgifterne ikke er grundlovmæssig hjemlet, at gjøre de fornødne Forbehold i saa Henseende. Men ved Siden af at indrømme dem denne Ret, vil jeg fastholde som en ubetinget Forpligtelse for dem, altid at opgjøre Regnskabet i Henhold til den Hjemmel, som er paaberaabt. Jeg fastholder under alle Omstændigheder, at Skønnet om den paaberaabte Hjemmels Gyldighed ikke er hos Revisionen. Naar den har afluttet sin Behandling af Regnskabet, bliver det at forelægge for Folkethinget og Rigsdagen, og nu er det ingenlunde givet, at Thinget vil komme til den samme Opfattelse med Hensyn til det paagjældende Grundlags Betydning som Revisionen. Det kan være, at Thingene godkjende, medens Revisionen har forkastet det. Under Forudsætning af, at nu Thingene godkjende det, maa vi have en Opgjørelse fra de Herrer Revisorer af, hvad der er hjemlet ved samtlige de paagjældende Bevillingslove, for at vi derefter kunne benytte den som Grundlag for vor Beslutnings Tagelse med Hensyn til Statsregnskabet. Det anser jeg for givet, og det tilfælde foreligger netop her. Jeg antager, at det høie Thing netop vil godkjende den Bevillingslov, som de Herrer Revisorer have forkastet. Under denne Forudsætning maa vi have at vide hos de Herrer Revisorer, hvilke Udgifter der ere hjemlede ved det hele Indbegreb af Love, i Henhold til hvilke Regnskabet er aflagt, hvilke Udgifter der ere ubetinget lovlige, og med Hensyn til hvilke